

τὸ τοῦ ζητοῦντος νὰ ἀποφύγῃ ὀχληρὰν δι' αὐτὸν ἀποκά-
λυσιν ὡς ὁ ὄνος ὁ ἔχων πληγὴν εἰς τὴν ράχιν φοβεῖται τὸ
ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ σάγμα καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ
ἐμμηλόνων τὸ σῶμά του). Συνών. φρ. *κάθομαι ἀνα-
κρόκουδα*.

ἀκροκαλὸς ἐπίθ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Επιστ. 'Επετ. Πανεπ.
(1911/2) 38

'Εκ τῶν ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ *καλός*. Παρ' 'Ερωτοκρ.
1098 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) μετὰ κανονικοῦ τονισμοῦ *ἀκρό-
καλός*.

'Αρκετὰ καλός. Συνών. *καλούτσικος*.

ἀκροκαμπιά ἡ, Ἴων. (Σόκ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ τοῦ οὐσ. *κάμπος* ἀντὶ
ἀκρόκαμπος. Διὰ τὸν μεταπλασμόν πβ. *ἀκρογιάλιά*,
ἀκροθαλασσιά, *ἀκρολιμνιά*, *ἀκροπελαγιά*, *ἀκροπο-
ταμιά*.

*Ακρα κάμπου, ἦτοι πεδιάδος.

ἀκροκεράματα τά, ἀμάρτ. *ἀκρουκιράματα* Θράκ.
(Αἰν.) 'κρουκιράματα Ἰμβρ. 'κρουτσιράματα Λέσβ. 'κρου-
κιάματα Σαμοθρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ τοῦ οὐσ. *κεράμι* ἀντὶ
ἀκροκέραμα παρεκταθὲν κατὰ τὰ ὅμοια *ἀλόγατα*,
προσώπατα κττ.

Αἱ εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἐξωτερικῆς στέγης ὑπὸ τὰς κερά-
μους τιθέμεναι πλάκες.

ἀκροκιτρινίζω Κρήτ. *ἀκροκιτρινίζω* Πελοπν.
(Λακων.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄκρα* καὶ τοῦ ρ. *κιτρινίζω*.

'Αποκτῶ χρῶμα ἐλαφρῶς κίτρινον, ὑποκιτρινίζω
ἐνθ' ἄν.: 'Εφάνηκεν πῶς τό 'καμενε, γιατί ἀκροκιτρίνισεν
Κρήτ.

ἀκροκίτρινος ἐπίθ. Κρήτ. *ἀκροκίτρινος* Πελοπν.
(Λακων.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ *κίτρινος*.

'Ο ὀλίγον κίτρινος, ὑποκίτρινος. Συνών. *κιτρι-
νειδής*, *κιτρινωπός*, *κιτρινωτός*.

ἀκρόκλαδο τό, ΚΧατζόπ. 'Αγάπ. 6.

'Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἀκρόκλαδος*.

Τὸ ἄκρον τοῦ κλάδου: Τὰ σπουργίτια τοιτοίριζαν μονάχα
καὶ σειοῦσαν ἀνάλαφρα ἀποπάνω της κάποια ἀκρόκλαδα τῆς
μουρεῆς.

ἀκροκλώναρο τό, ΑΚαρχαβίτσ. Ζητιᾶν. 196.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ τοῦ οὐσ. *κλώνάρι*.

Τὸ ἄκρον τοῦ κλάδου: 'Εκαθόταν 'ς τ' ἀκροκλώναρα
τῶν δένδρων κ' ἐμύτιζε τοὺς γλυκόχυμους σπόρους.

ἀκροκοκκινίζω ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 169 *ἀκροκοκ-
κινίζω* Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄκρα* καὶ τοῦ ρ. *κοκκινίζω* ἢ ἐκ
τοῦ ἐπιθ. *ἀκροκόκκινος*.

'Αποκτῶ χρῶμα ἐλαφρῶς ἐρυθρόν ἐνθ' ἄν.: Τὸν
ἀγαπάω, ἀπάντησε, χωρὶς νὰ πειραχθῇ κὶ ἀκροκοκκινίζοντας
ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

ἀκροκόκκινος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀκροκόκκινος* Πελοπν.
(Λακων.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ *κόκκινος*.

'Ο ἔχων χρῶμα ἐλαφρῶς ἐρυθρόν, ὑπερυθρός. Συνών.
κοκκινειδής, *κοκκινωπός*, *κοκκινωτός*.

ἀκροκούντουρος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀκροκούντουρος*
Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ *κούντουρος*.

'Ο ὀλίγον τι κούντουρος, ὁ μέτριος τὸ ἀνάστημα,
βραχύσωμος.

ἀκρόκουτσος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀκρόκουτσος* Πελοπν.
(Λακων.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ *κουτσός*.

'Ο ἔχων μικρὰν χωλότητα, ὁ ἐλαφρῶς χωλός.

ἀκροκρατῶ Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄκρα* καὶ τοῦ ρ. *κρατῶ*.

'Ασθενῶς, χαλαρῶς κρατῶ τι.

ἀκροκωλία ἡ, ἀμάρτ. 'κροκωλία Κύπρ.

'Εκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *ἀκροκωλία*. ΨΠβ. Πολυδ. 2,137
'τὸ μὲν ὑπερέχον τοῦ βραχίονος... ἀκροκωλία', ἦτοι ἡ
κεφαλὴ τοῦ ὤμου.

Συνήθως κατὰ πληθ. οἱ 'κροκωλίες, παιδιὰ, καθ' ἣν
δύο παῖκται κρατοῦντες ἑκάτερος παῖδα ὁ μὲν ἀπὸ τῆς
δεξιᾶς χειρὸς καὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἀριστε-
ρᾶς χειρὸς καὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἀνυψώνουν ἀπὸ τοῦ
ἐδάφους μετέωρον καὶ συγκρούουν κατὰ τὴν ἔδραν πρὸς
ἄλλον παῖδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ ἐτέρων δύο παι-
κτῶν ἀνυψωμένον μέχρις οὗ ὁ ἕτερος τῶν οὕτω συγκρουο-
μένων αἰσθανθῇ πόνον.

ἀκρολαλῶ ἀμάρτ. 'γρολαλῶ Κύπρ. (Καρπας.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. *ἄκρα* καὶ τοῦ ρ. *λαλῶ*. Διὰ τὸ 'γρο-
λαλῶ πβ. τὰ ὅμοια *ἀκροπατῶ* - 'γροπατῶ, *ἀκρο-
χωραφῖνα* - *ἀγροχωραφῖνα*, *ἀκρωτήρι* - 'γρω-
τήρι κττ.

'Ομιλῶ μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινίσσομαι: 'Εγρολάλεν
μου πῶς θέλει νὰ 'ρτῇ μαζί μου. Εἶντα μοῦ κάθεσαι τῶαι
'γρολαλεῖς;

ἀκρολίκι τό, Ζάκ. *ἀκρολίκι* Ζάκ.

'Αγνώστου ἐτύμου.

Βράχος ἀπότομος.

ἀκρολιμνιά ἡ, ΜΧατζόπ. Ντόπιες ζωγραφ. 45
ΣΠασαγιάνν. 'Αντίλ. 49.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἄκρος* καὶ τοῦ οὐσ. *λίμνη*. Διὰ τὸν
μεταπλασμόν πβ. *ἀκρογιάλιά*, *ἀκροθαλασσιά*,
ἀκροποταμιά.

'Η ὄχθη τῆς λίμνης: Πάντα ἀκολουθῶντας τὴν ἀκρο-
λιμνιά ΜΧατζόπ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

'Αφ' τοῖς σγονρεῖς ἀκρολιμνιῖς οἱ πάχνης τρεμοφεύγουν
ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Πβ. *ἀκροποταμιά*.

ἀκρολόγημα τό, Πελοπν. (Φεν.) *ἀκρολόγημα* Πελοπν.
(Φεν.)

'Εκ τοῦ ρ. *ἀκρολογῶ*.

